

Yusuf Emir Aydemir, 13 år, Skibotten, Norge

Samuel

Mottaket

«Mamma, er vi snart ferdig?» spør Samuel. Moren svarer på arabisk: «Ja, vent litt!» Samuel snakker med broren sin som er 4 år eldre enn han og han kan engelsk. Samuel kan bare arabisk fordi i Somalia snakker de arabisk. Samuel ser rundt, det er veldig ukjent for han og han forstår ingenting. Samuel spør: «Bror, kan du kjøpe meg noe? Det er ukjent, og jeg vil ikke snakke med noen. Jeg er sulten.» Broren svarer: «Du må være stille. Vi kan ikke kjøpe noe nå, vi holder på med noe viktig.» Samuel spør: «Hva da?» Broren svarer: «Mamma og Pappa snakke med ansatte, fordi vi skal til et mottak snart.» Samuel sier «ok», og da sier moren: «Kom, kjapp dere. Vi skal til mottaket nå. Vi må rekke bussen.» Samuel er stresset, og han vet nesten ingenting.

Etter de har vært i bussen i to timer har de endelig kommet til mottaket. Samuel er skikkelig trøtt, og han klarer ikke mer med en gang. De kommer til det lille rommet deres med to rom fire senger, et bord og en liten stue. Samuel legger seg ned i senga og begynner å sove. En måned etter at de har vært i mottaket sier ansatte at de skal et annet sted å bo. Samuel blir lei seg. Han hadde skaffet seg venner i mottaket som også var ny i Norge. Så sier han: «Nei, jeg vil ikke! Jeg vil ikke!» Men moren og faren er streng. Så til slutt gir han opp. Han er sliten etter han har kranglet med mamma og pappa. Han sitter på bussen med to sekker og tenker på å dra tilbake til Somalia. Men moren og faren sier at det ikke er så trygt.

Første dag på skolen

«Hei» sier Samuel til hele klassen og alle begynner å fnise og le. Samuel er nervøs. Han kan ikke så mye norsk. Han har bare øvd hjemme i sommerferien. Læreren sier: «Ta godt imot Samuel, han er ny her på skolen.» En av elevene sier: «Hvor han er fra? Afrika eller noe sånt?» Samuel begynner å svette og føle som om han har en klump i magen. Elevene ser rart på ham. Han er den eneste mørkhuda i klassen deres.

«RIIIING, RIIIIING» Det ringer, og det er friminutt. Samuel er veldig interessert i fotball og han vil være med. Han spør, hvordan lag han skal være på. Det ene laget sier:

«Han er på deres.» Det andre laget sier: «Nei, Vi trenger ikke ham. Han kan gå på deres lag.» Til slutt, går Samuel og tenker: «Hva jeg har gjort dem?»

Andre skoledag blir det verre. Han kommer på skolen og sitter ned og venter til at læreren kommer til timen. Guttene bak ser litt rart på ham og han blir nervøs. Til slutt, prøver han å snakke til dem: «Eeee! Blir dere med på fotball i friminuttet?» Guttene ler og sier: «Ok, men skal du spille med de ødelagte skoene dine?» spør en av guttene. Samuel ser ned på skoene sine. De skoene var bursdagsgave til ham fra mamma og pappa. De er to år gammel, nå han sier: «Nei da, de andre skoene mine er på vask, så jeg måtte bruke dem.» Guttene ser rart og sier: «Ok!» I friminuttet går han ut, han er straks ved fotballbingen. Han går og der er han inne det føltes ut som om han passa inn for Samuel og akkurat i det blikket ler noen av de eldre guttene og sier: «Hvor er de skoene fra?» Samuel sier: «De andre er på vask så jeg bruker bare de her.» Guttene sier: «Ok» og kampen begynner. Samuel blir dyttet flere ganger, men han er stille og fortsetter. Til slutt- dytter en gutt ham kraftig ned i bakken og sier: «Pass deg! Du står foran meg.» Samuel sier: «Unnskyld, det var ikke meningen.» Gutten hvisker lavt inne seg: «Ohh! Svarte drittunge.» Samuel føler seg kvalm, han vil dra hjem og grine, men han kan ikke. Faren hans er streng, han får ikke lov. Han går ut av banen og går bak skolen. Han begynner å gråte: «Hvorfor er jeg annerledes? Hvorfor har jeg dårlige klær? Hvorfor er jeg så rar?»

Da ringer det inn, han går på do og låser seg inn og begynner å tørke tårene. Da kommer andre inn og begynner å snakke: «Har du sett den nye gutten på skolen? Han er ekkel, klærne og skoene hans er ekkel. Det ser ut som han ikke har badet i flere år.» Samuel har lyst til å si noe, men han er redd for å bli mer mobbet. Skolen er ferdig, og han drar hjem. Etter har han kommet hjem sier han: «Pappa, kan vi vær så snill å kjøpe nye sko?» Faren sier: «Nei, de holder litt til.» Samuel sier: «Men vær så snill, jeg vil ha nye sko. De er gamle.» Faren sier: «Nei er nei.» Samuel er nervøs, og han vet ikke hva han skal si til de andre elevene. Han har sagt at skoene var på vask.

Han tenker og tenker. Til slutt klarer ikke han mer og han går ut og gjemmer skoene sine og sier til faren: «Pappa, noen har tatt skoene mine.» Faren sier: «Hadde ikke du dem nettopp?» Samuel svarer: «Jo, men jeg skulle ut en tur, så åpnet jeg døra. Så var

dem borte.» Faren sier: «Sikker på at du ikke glemte de eller noe.» Samuel sier: «Nei, de er ikke her og jeg kan ikke gå til skolen uten sko.» Faren går ut, for å lete etter skoene, men Samuel har gjemt de godt. Faren sier: «Kødder du med meg?» Han svarer: «Nei, jeg finner de ikke.» Samuel kjenner at det ikke er bra gjort og at faren hadde blitt veldig sur hvis han fant de ut. Han vet ikke hva han drive med, men han må ha nye sko får å bevise at han ikke er fattig og skitten.

Neste morgen våkner faren og sier: «Vi har tenkt litt.» Samuel gleder seg til at han får nye sko og faren fortsetter: «Vi har tenkt litt det. Du kan vel bruke broren din sine sko. Han skal ikke på skolen, han har avspasering.» Samuel er stille og svarer med en dårlig stemme: «Ok.» Faren sier: «Det går fint, vi kjøper nye sko denne uken.» Samuel går til skolen. Når han kommer, prøver han å gjemme skoene hans. Fordi de er størrelse 39 og han har størrelse 37 og pluss de er også litt gamle. Han går inn og der sitter guttene og spør ham: «Hvor er skoene dine?» Han sier: «Det var litt våt i dag; så jeg ville ikke bruke mine nye så jeg tok de som er litt gamle.» Guttene ler og sier: «Har du et par sko som er faktisk ny?» Han sier: «Ja, selvfølgelig.»

Guttene snakker sammen og sier: «Kunne du ha gjort noe snilt for oss?» Samuel tenker: «Ja, det er en god idé for å bli bedre kjent.» Guttene sier: «Hvis du kunne gjemt deg inne i doen før friminuttet starter, og etter det låser døra. Så vi kan komme inn.» Samuel sier: «Er ikke det farlig?» De sier: «Nei da, det er bare gøy.» Han tenkte: «Pappa kommer til å bli sint hvis han finner ut av det men han sier: «Ok.» Det er friminutt og han er inne i doen. Lærerne låser dørene og alle er ute. Da går Samuel ut og sniker seg til døra, han låser den opp forsiktig til andre guttene. Guttene sier: «Bra jobba Samuel». Samuel føler seg bra, dem er inne og varmer seg.

Men en lærer hadde glemt å ta med kaffekoppen sin. Så i veien, så læreren Samuel og de andre guttene. Læreren sa: «Kom, så skal vi snakke.» Guttene sa at det var Samuel. Samuel ble stille. Han trodde dem var venner med ham. Samuel syntes, det var nok. Han sa sannheten, han sa at de sa at han skulle låse døra til dem. Guttene sa: «Han lyger, han lyger!» Læreren sa: «Rett ut! Nå det blir anmerkning på alle dere.» Samuel og guttene gikk ut med en gang. De gikk ut og sa: «Svarte sladrehand, dra tilbake til landet ditt. Du passer ikke inn.» Samuel ble sur og dyttet ham. Gutten som het Leon, dyttet ham tilbake og de begynte å slåss. Til slutt sprang en lærer og sa: «Stopp, stopp!» Leon sa: «Jeg gidder ikke å bli ekkel når jeg slåss med ham. Han er

skitten uansett.» Samuel ble skikkelig lei seg. Han sprang rett hjem og sekken hans ble på skolen. Han tok engang ikke skoene, løp med sokker rett hjem og begynte å grine.

Faren sa: «Du må til skolen, du må til skolen.» Samuel sa: «Gå vekk! Pappa.» Faren ble litt sint og sa: «Da blir ikke det noen sko hvis ikke du åpne døra di. Du går rett til skolen.» Samuel brydde seg ikke om sko, nå han ville bare dra tilbake til Somalia og ha det fint der med gamle vennene sine, men han kunne ikke alene. Til slutt tenkte Samuel: «Jeg må passe inn, jeg må bli som dem.» Han åpnet døra si, sprang til toalettet og tok såpe og vann. Han tenker: «Hvorfor går ikke det vekk, hvorfor ikke?» Han kastet de gamle klærne sine i søpla og legga seg i senga med pyjamasen sin og begynte å tenke: «Jeg kommer aldri til å dra til skolen igjen.» Det var bare hans andre uke. Til slutt tenkte han bare sitte der for resten av livet sitt. Faren hans ropte: «Jeg har hentet tingene dine. Vil du snakke litt?» Samuel var stille. Faren sa: «Jeg så hvor du gjemte skoene dine.» Samuel ble mer redd for at faren hans skulle kjeffe på han, men faren hans sa: «Vil du dra og kjøpe nye sko?» Samuel var fortsatt i sjokk. Han sa: «Ikke noe» Faren hans lukket døra til rommet hans og lot han være i fred.

Ting går bedre

Etter at Samuel har kranglet med Leon på skolen har han kommet tilbake. Faren sa til ham at dem kunne flytte om Samuel ikke hadde det bra. Samuel pustet tungt og kom inn til klassen. Han settet seg på plassen sin og timen begynte. Læreren sa: «Hei alle sammen, i dag er det en ny gutt som skal begynne i klassen han er fra Ukraina og han har nettopp kommet hit.»

Samuel tenkte litt at dem kunne være i lag. Gutten kom inn på en rar måte, sa han: «Hei, eee jeg heter Ivan, og jii jeg er fra eeee Ukraina.» Klassen begynte å fnise og le ham. Samuel lo litt inni seg. Gutten så veldig redd ut, han satte seg ved siden av Leon og gjengen. Samuel tenker: «Der er sjansen min borte, nå kommer han bare til å være med dem, og utestenge og mobbe meg.» Leon snakket med ham, men Samuel hørte ikke helt hva som skjedde, men Ivan bare løp rett ut. Samuel tenkte litt på hvorfor han lo da han presenterte seg sjøl han opplevde det samme han, ble lei seg og gikk etter Ivan.

Ivan satt bak skolen og gjemte seg bak buskene. Samuel ropte etter han: «Ivan, Ivan. Ivan» Han svarte ikke, men Samuel hørte at han gråt. Så han gikk bortover til Ivan. Han sa: «Kan jeg sitte Ivan?» Ristet på hodet og sa: «Ok.» Samuel sa: «Er du ny i Norge?» Ivan svarte med litt dårlig norsk: «Ja, jeg er ny. Vi måtte flykte på grunn av krigen.» Samuel sa: «Jeg opplevde også masse mobbing av guttegjengene.» Ivan sa: «Dem spurte meg så slemme ting og til slutt klarte ikke jeg.» Samuel sa: «Hva da?» De sa: «Går det fint med bombingene i Ukraina? Eller...» Så sa jeg: «Det er ikke gøy» og at hvis de opplevde det så hadde de blitt redd. Så sa Leon: «Jeg er ikke like pyse som deg og jeg bor ikke i det stygge landet dit, så derfor kan ikke jeg bli bomba.» Så lo alle guttene.

Samuel sa: «Vil du komme hjem til meg i dag. Mamma kan lage en rett til oss.» Ivan svarte: «Ja selvfølgelig». Leon og dem kom bort til Samuel og Ivan. De sa: «Hva skjer med de to taperne?» Samuel og Ivan svarte ikke. De bare gikk og begynte å snakke om hva dem skulle gjøre etter skolen. Samuel sa tydelig til Ivan: «Ivan, hvis du ikke hadde vært her, så hadde jeg blitt alene her og vi måttet ha flytte et annet sted.» Ivan sa: «Det var bra, du var her. Fordi jeg var redd å bli ensom, men du kan jo skjønne hvordan jeg har det og jeg kan skjønne hvordan du har det.» Så smilte Samuel. «Det ringte, nå er det siste time før vi skal hjem.» sa Ivan. Samuel sa: «Yesss.»

Slutten

Etter et år har Ivan og Samuel blitt enda bedre venner og dem har begynt å henge med noen andre, fordi de har begynt i 7. klasse. Samuel tenkte før han sovnet: «Hvorfor kastet jeg klærne mine? Hvorfor prøvde jeg å bli hvit farget? Hvorfor gjemte jeg skoene mine, jeg kunne heller ventet i en uke.» Han sa til seg sjøl: «Jeg trodde det aldri kommer til å bli så bra. Jeg er glad nå og jeg har venner.» Han ble glad og stolt av seg sjøl at han taklet all mobbinga og ikke ga opp. Han klappet seg sjøl på skuldrene og begynte å sove.